



La reunió, com l'època, fluixa d'assistència, pero gràcia de relats. Hem de trobar modo de millorar. ¿Serà perque no ho diem en temps? ¿Perque és de broma? Convé recordar que estes bromes deuen ser la cosa més sèria, perque afecta a l'higiènica manera de viure millor. O ¿és que no ho passarem be? Toca. Lo dels pagans.., no passarà un any més que no se solucione més equitativament.

L'autoritat

L'home baixà del coche en aire decidit, arreglant-se el nuc de la corbata. Llavors, dos paisans li advertiren que el lloc triat per a l'estacionament no era massa recomanable: "*Mestre, no deu deixar vosté el coche ahí. ¿No ha vist les senyals?*". El senyor del trage, mirant-los en suficiència per damunt de les ulleres RayBan, extragué una targeta plastificada del maletí i la mostrà ad aquells impertinents tarroços: "*Soc un inspector de Facenda. Esta acreditació em permet accedir a qualsevol recint sense que ningú m'haja d'impedir el pas. ¿El restaurant Ca Miquelo està per ací?*". Els dos paisans se miraren, somrigueren i a l'uníson li contestaren: "*Puge per eixe carrer d'allà*". Cinc minuts més tart, el bou aparegué, implacable, pel mateix carrer, perseguint al senyor del trage qui, intentant retornar al seu vehícul, s'amagà en un cadafal del cantó opost de la plaça. "*¿I ara qué faig? ¡Auxili!*", cridà l'home del trage. "*Ensenye-li al bou l'acreditació, home, ensenye-li l'acreditació*", li respongueren els parroquians.

Òscar Rueda. 7 de juliol Sant Fermí

GREU PROBLEMA

La tia Teresa havia faltat. Era major i els familiars la volien i cuidaren, mes a tots nos arriba l'hora. Aixina que cridada la funerària, portaren la caixa per a dur-la al tanatori. Vivien en un pis quinze i l'ascensor ya tenia anys per lo qual anava espauet ¡i gràcies! Com fora, la posaren de peu (la tia era molt alta i la caixa adequada al tamany) i d'este modo baixaren. Hi hagué algun chicotet problema en el soterrar, perque l'epidèmia de grip s'havia encabotat en els dèbils i en el cementeri no donaven abast. A la fi, estaven tots en ella a peu de caseta de quarta filera. En el concurs de treballadors i familiars espentaven pujant-la quan la neboda major llançà un crit: ¡No, aixina, no la podem soterrar! Suats per l'esforç, tornaren a deixar-la en terra. ¿Mare, per qué no?-Perque baixant en l'ascensor s'haurà esgotat i estarà agenollada. No podem deixar-la de genolls tota la vida!-¡Tota la vida no! Contestà el fill rossollant, roig com un tito. ¡Com estiga se queda tota la mort!. I la pujaren definitivament.

Maria Jesús Coves

¡ CHE QUINS PARDALS ¡

Vol de gavines enganyosament fugidor, espectacular engrunsant-se en l'aire, aparentment poregós perquè són carronyeres anant a dos potes o en les ales obertes que alguns agermanen en la llibertat, exterminadores d'animalets ferits, baratadores d'identitats, escarbadores de pudents femers, oportunistes en els pobles desconscienciats, llestes com la fam si hi ha bon mòs, càrrec, cadirot, sobre o comissió abellidora... ¡alerta en eixe pardal! dia un llaurador escarmentat sopant d'entrepà en el Bar Cenas d'un tal Garin.

Les veus mentres chafes ones en la plaja de Canet, pechinetes i tellines buides, plàstics immortals i matadors, l'os blanc o suro d'algunes sépies que no saberen amagar-se be, algun peix grandot, mort i ara menjar de gavinots... i les veus a bandades, a lo seu, ignorant a la gent que seguix patint, buscant faena, tractant d'explicar-se cóm pot seguir lliure tanta gentola de sanc roja o blava... ¿qué s'ha fet de la justícia com a valor suprem? I en estes enrònies encara admiren, enchisats, el lluidor vol de les gavines... n'hi ha tants pardals bovós...

Aureli López,

LA PASSARELA

En la década de 1.950 la passarela de l'Estació del Nort tenia cert protagonisme, a peu d'escala solia reunir a un grup de guilopos que aprofitava, quan pujaven les dones, per a vore algun lligacames. Yo tenia setze anys i un dia que havia de fer una encomanda a l'atra banda de l'estació, pujava davant de mi una dòna de bon vore carregada en dos bosses del propenc Mercat de Russafa. Confesse que em donava vergonya mirar cap amunt puix li ho veïa tot pero se va impondre la meua educació en oferir-me, en tal ajudar-la en la càrrega, lo qual acceptà complaguda. Arribàrem a l'atre lloc i com no me dia res l'acompanyí a sa casa, invitant-me a pujar. Yo pensava en alguna propineta pero dalt en el pis es ficà cómoda eixint en *deshabillé*, oferint-me un conillet rull. Quan anava a palpar-lo (per a vore si era tendre) me demanà 50 pessetes que era el seu preu..., quan yo duya sol 1'50 per al tramvia. Ixquí, no cal dir-ho, en el rabo entre cames, mai millor dit.

Joan Antoni Alapont i Pérez

EL DILEMA

Este microrrelat del mig any sempre me clava dins d'un dilema, puix està plantejat de forma i manera que, passe lo que passe, és una aposta a perdedor; o se'n puja la vanitat per dalt del cap, si guanyes, pegant-te un sacsó a la bojaca, o pel contrari, respira la cartera a canvi de baixar-te la vanitat a l'altura dels genolls, per no dir dels veïns de dalt.

I és que és una gran veritat això de que la felicitat completa no existix. I com de vanitat no puc queixar-me, perquè estic ben escudellat d'ella, no de bades soc poeta, no vaig a escriure qualsevol cosa per a eixir del pas com siga, ficant-li el forrellat al bojacó dels quiens, perquè el meu prestigi quedaria en entredit, aixina que me trobe enmig d'un gran dilema sense saber per a on pegar,...pero..., ara que ho pense, sense voler crec que he trobat la solució per a quedar '*d'a buten*' i de bades, i és que, a vore..., sí,sí, charrant charrant, conte i me n'he passat dels deù reglons reglamentaris, aixina que Vicentico Torquemada me descalificarà l'escrit, en lo que complixc en tots els assistents, als qui per imperatiu llegal no podré tindre el plaer de convidar. Qué li anem a fer. Toca, un atre any serà.

Manolo Navarro

Millor, lo *light*.

En mig de l'estància es trobava la taula d'operacions i sobre ella, estés i immòvil un home. La llum artificial fea més blanques les bates dels meges. Polícies *metralleta* en mà controlaven el lloc. ¡Pinces, tisores, açò està acabant-se!, independisem ya els circuits d'este condenat a mort, mentres els polícies s'aborronaven al contemplar a l'assessí que estava a punt de convertir-se en un *cyborg*. Li hem posat un nou cor que no té desgast, ossos elàstics, pardalet en plomes en ànima de metal, i un cervell *light*. Si tenim èxit, pronte li donarem companyera. ¡Tenalles! Un fort tiró va separar el cordó umbilical i un rellamp allumenà la màquina del fondo. Alçant-se el robot de seguit, no prestà atenció a tot lo que el rodejava. Els seus ulls miraven l'enorme màquina i es dirigí cap ad ella en dolça expressió. Al trobar-se al seu costat, ple d'estrem, li oferí un sincer somriure d'amor i agraïment i recolzant sa galta en la gelada superfície li digué remorejant: ¡Mare, vullc un biberó!

Joan Romero Moya.

Al dia, entre "Ida" o "ENT."

Ya no sap u cóm prendre's les coses quan ya nos superen de val i trenta, perque n'hi ha de tots els colors. De moment agraïm poder ajudar en la Casa de la Caritat i no anar a demanar. Com aquella que estava en la coa de l'entrepà de la vesprada i no fea mes que malair,.. ¡és que si s'encanten no aplegaré a la coa de l'ajuntament. Misèria.

Com nosatros lo que sabem és que, als bancs, ni acostar-nos, nos ve al cap el cas del sobrestant aficionat a les amiguetes fàcils –valga-nos l'eufemisme si s'entén-. Este home de bon viure, fadrinot, acabà aveant-se a una d'aquelles amistats, de tal modo que ella anava apretant-li les clavilles, fins que un bon dia, sincerant-se hagué de dir-li solemne "pero si tu saps que eres la meua preferida... ¿Qué degué escoltar la gallina, quan posant-li els pantalons en la mà li senyalà la porta? Encara com ell sabé reaccionar... ¡burra, preferida! He dit preferida, no preferent...!

Vicent Ramon Calatayud

De les bragues a la bragueta indiscreta

Des de la fulla de parra de la nostra mare Eva, fins l'esparadrap quirúrgic que tensa lo pubis de l'escultural dòna d'ara, les bragues han segut la peça de roba íntima que tant elles com ells han lluït en exhibicions publicitàries. És cosa que ve de sigles.

Els calçons de l'home per més voltes que els `peguem solament poden ser de la següent manera: ab bragueta o sense ella; ab cremallera o de botons; ab pota o sense pota; també minvats de camal. Ara la nova ona dels estampats, va a base de conillets, floretes o elefants en trompa i fan que el rei de la creació resulte bufó de sa pròpia ombra...

En canvi, les bragues del sexe femení, per lo contrari, són l'admiració per tots el racons del món sancer i, en tan poc, fan molt per l'esplendor del "Glamur seductor".

Toca ¡...i sense tocar!

Vicent Rebolllar

Llengua i costella

En esta injusta brega que l'història nos esta fent passar, mai hem de perdre el peó. I és que sense la llengua no tindriem un baf foraster en el tò. Pero porguem la glòria de la nostra magnífica lliteratura àurea. Per ser vehícul del primer llibre imprés de la península, -Les Trobes...- Idioma en el que primer se recollí el dret marítim internacional -Llibre del Consolat del mar- Llengua *de la nació d'on yo ço natural*, segons Joanot Martorell, precursor de la novela com a gènere lliterari. Rima i flexió iniciadora de “la picaresca” en Jaume Roig. Primera Paraula de Deu arromançada en la Bíblia de Bonifaci Ferrer... Envejats per qui no ho goja en propietat, servix per a desfermar una invasió suplantadora que, des d'una llengua suposta, nos colonialise.

Des dels temps d'un Bofarull qui saforejà a la gana el fondo patrimonial de l'Archiu de la Corona d'Aragó, com si fora propi, no han parat. Ell, sent archiver i custodi, posà en marcha sigilosa l'alteració històrica, per a silenciar o canviar, inventar o interpretar a favor d'unes aspiracions imperialistes mai justificades.

La realitat de hui tots la patim, inclosos els qui l'ignoren, voluntària o involuntàriament. En els temps de recuperar l'oficialitat perduda, un joc polític malvà el camí. I els nostres fills i nets beuen verí idiomàtic.

La consciència, cada dia més clara d'independència i singularitat de l'Idioma Valencià estatutari no ha impedit el contrafur de donar-li un atre nom i una forastera inclinació docent. La Real Acadèmia de Cultura Valenciana seguix no obstant dotant-nos de tots els mijos per a preservar-la, Lo Rat Penat continua com des de fa 63 anys impartint cursos per a la pròpia ensenyança i en la AELLVA seguim produint obra nova, acaronat als creatius i formant massa crítica de llectors. Pero ¿el poble qué?

Al marge que tot lo món pot trobar camí de colaborar en desfer el nuc fals que nos atenalla, particularment pot actuar en més fonament: Si la llengua és la glòria i la causa, tingam un mínim de dignitat, fent lo possible per deixar de ser pràcticament analfabets d'ella. La millor defensa serà utilitzar-la correctament, per a que mai puga dir-se ¿si tant la volen cóm no la deprenen? I en això no tenen res a vore ni les institucions, ni el meninfotisme general. Cadascú que responga.

CALENDARI D'ACTIVITATS per a lo que resta de l'any 2013

Setembre.- Dilluns 9. Tertúlia taller de prosa*
Llegiran Josep Navarro i Rafael Melià

Octubre.- Dilluns 14. Tertúlia taller de prosa*
Llegiran Ernest Olmos i Vicent Ramon Calatayud

Novembre.- Dilluns 4, dimarts 5 i dimecres 6.
XXI JORNADES DE LA AELLVA, dedicades al ..
“PREMI NACIONAL DE LLITERATURA” **

Dilluns 11. Llectura de teatre, en el Capri de Paterna
Llegirà Carles Bori i Escuriet

Divendres 15. SOPAR DELS ESCRITORS

Decembre.- Dilluns 9. Tertúlia taller de prosa*
Tertúlia de normativa, dubtes i millores

*Es celebren en el lloc social C/Alt, 64, a partir de les 19,30 hores.

** En la RACV. Matí i vesprada.

*** Es celebraran a les 19 h. Sant Miquel i els Reis.

<http://www.aellva.org> C/ Alt, 64 46003 València.
ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS EN LLENGUA VALENCIANA